

et maiaš allati õllut olleš warrakš wal-
miš, sest et perre piddi iggal nåddalal kaš
ford õllut sama, miš tännini agga pühha-
pawal seäl olli prufikš olnud. Selle wasto
piddi wina: jäggaminne seäl maiaš kog-
gone lõpma. Ütleš weel omma perre-
rahwale, et se nende seast, keš ei olleš
sellesamma seadussega mitte rahhul, ja keš
sest päwast sedda alwa kõrtsi kohta lakku-
miše pärrast lähhäkš katsuma, tenistussest
kohhe lahti olleš. Se tener, keš tenis-
tuše aastade polest seäl perres se wannem
olli, wõttis kätte ja ütles: „Tännime
keif selle nou eest, miš ollete meie heakš
wõtnud. Tootame kindla sannaga, et
wina: prufiminne peab wiimse tilgani
meie jurest lõpma.“ Seddasamma lub-
basid keif teised leiwalapsed ühhest suust
ja lahke nõoga. — Se peäle tannas
nõud jälle maia: isä omma poost per-
ret selle targa ja jummalakartlikko nou

pärrast, miš ollid omma hinge hoidmiš-
fekš ennestele wõtnud. Tannas neid
ka se eest, et nemmad ei tahtnud omma
lahkumiše läbbi selle wanna maia: isä
süddant mitte raskeš tehha. On ka
tännini issekeškis ennamište rahho sees
ellanud, ja tassase ja lahke sannaga
üksnes läbbi sanud, Jummalale olgo au!

Sesamma lühhike juttustaminne ei
maksakš kül muido sureste mitte, muud
kui agga, et se aši, miš siin nimme-
tati, sannast sannaše seäl maiaš on sün-
dinud, ja et sest ka näikse, kui peagi
perres heaga korda saab, siš kui lei-
walapsed armastuše melega maia ja
temma wannematte pole hoiawad.
